

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)

2 aprilie st. v.
14 aprilie st. n.

Ese în fiecare duminică.

Redacțiunea :

Strada principală 375 a.

Nr. 14.

A N U L XXV.

1889.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{3}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Mamei.

Din vremile apuse ș-atât de fericite,
Aducerile-aminte adesea me 'mpresoră.
Ce de-a viețã 'n urmă! . . . Ca un potop me 'nghite
Pusderia de visuri, pierduta mea comoră
Din vremile apuse ș-atât de fericite !

Cum se desfac, din noapte, icône vechi și sfinte!
Și ca din cărți, trecutul, fantastic mi s'așterne;
Atâtea dulci videnii îmi picură în minte,
Cu durerosul farmec al pierderii eterne! . . .
Cum se desfac, din noapte, icône vechi și sfinte.

Figura ta cuminte, duiosă și senină,
Răsare, scumpă mamă, din vremile acele,
Ca o madonă sfântă, scăldată în lumină.
Ce clară stă 'n pervazul copilăriei mele,
Figura ta cuminte, duiosă și senină !

O lene grea se lasă din cerul cald de vără.
De soro-i plină casa. Tu 'n cet, pășind pe scânduri,
Lași storurile groșe, și dai mușcile-afară,
Apoi, prostii de-a mele ascultă și cași pe gânduri . . .
O lene grea se lasă din cerul cald de vără.

Curg valuri mari de umbră și se 'mpânzesc pe vale.
Din șes, privim spre codru, cum soro-le se 'necă.
In mirosul de ierbă, tăcuți pășim agale,
Și bolta recorită, mai jos, par că s'aplecă.
Curg valuri mari de umbră și se 'mpânzesc pe vale.

Stai dréptă 'n strana vechei biserici dela țeră,
Eu bat la sfinți mătăni, și-i pup, și-i rog cuminte,
Cum blândește-ți povețe de mic me invēțară.
Tu, palidă 'n estazul induioșerei sfinte,
Stai dréptă 'n strana vechei biserici dela țeră

Din cărți cu slovă veche și cu figuri frumoșe,
O lume ca de visuri, cu totul minunată,
Mi-o scoți și, pe 'ndelete, incepi a mi-o descose.
Cât farmec e 'n această viețã, adunată
Din cărți cu slovă veche și cu figuri frumoșe !

La patul meu, tăcută, veghind neadormită,
Incet, pe fruntea-mi arsă de friguri, mâna-ți luneci.
In mine-ți stă viețã . . . intréga ta ursită;
Și după cum mi-s ochii, te bucuri séu te 'ntuneci,
La patul meu, tăcută, veghind neadormită,

Din câți copii pe lume-s, nici unul nu-i ca mine.
Și cât me veși de mare în planurile tale! . . .
La zodii chiar, s'arată cum am s'ajung de bine,
Și ce măriri m'așteptă în norocoșă-mi cale !
Din câți copii pe lume-s, nici unul nu-i ca mine.

Ce dureros se stinse deșerta-ți așteptare !
Pierdut, te vęd, din cruda vieței vijelie,
Nenorocită mamă, și plâng că nu-s în stare
O slabă mângăere să-ți dau, cât de târzie,
Ce dureros se stinse deșerta-ți așteptare !

De fiul teu departe, stingheră și trudită,
Ne mai avënd puterea de-a te rugă și plânge,
Ași îți privești, cu silă, viețã amăgită,
Cum a remas pustie și cât de trist se stinge,
De fiul teu departe, stingheră și trudită.

Ce pete mari de umbră pe-o mirișce uscată,
Așã, pe-a noastră urmă, trec stoluri lungi de gânduri.
Nimic nu mai există din câte-au fost odată,
Ș-asupra noastră anii pustii trec, rënduri-rënduri,
Ca pete mari de umbră pe-o mirișce uscată.

Al. Vlahuță.

Despre chiemarea noastră.

Cuvintele pentru rugăciunea de ași, se află în Sfânta
Evanghelie dela Luca, cap 12, vers 35 :

»Să fie mijlócele noastre incinse și făclile aprinse.»

Așe însemnă a-și incinge mijlócele? Acesta în-
semnă a se găti pentru o cale lungă, însem-
nă a-și întări pașii. St. Evangelist ne dice să
fim gata, totdeauna gata de cale, să stăm pururea
gata pentru chiemarea ce se póte face fiecărui, în
fiecare moment.

Vai acelui pe care l'a prins somnul, în ora când
sună glasul, care-l chiamă; căci acel glas nu sună de
doue ori. Numai odată îl auđim. Cel ce aude și nu
e gata, până când se incinge, a perdut clipela pentru
care ar da o viețã intrégă, clipela după care înzădar
va alergă câte ăle va mai avé, fără a o mai întelni.
De aceea sânt foarte mulți ómeni, peste măsură de
mulți, cari sânt nemulțămiiți și cred necontenti că
nu stau la un loc bun și priincios pentru dēnșii. Ei
presimțesc, că glasul i-a chiamat și că ei n'au fost
gata și cu mijlócele incinse.

Menirea omului e acolo, unde a fost chemat. Dăcă te-a prins atunci somnul cât de puțin, nu te tângui și nu te plânge că n'ai audît glasul; ci îndurâ cu răbdare pedepsa, de a umblâ pe cărarea care nu-ți place.

Sînt mulți cari cred că-și cunosc chemarea și apoi alergă, dau gônă, luptă și ostenesce — înzădar. Ei au rătăcit, au apucat pe cărarea cea greșită, dar nu voiesc să se întorne înapoi. Ei cred că viața e pré scurtă, pentru a începe din nou traiul, și nu cugetă, cât de lungă e viața când umblăm pe căi rătăcite, și cu cât e mai bine să facem ceea ce trebuie, in timp scurt, séu să lucrăm numai ceva, in loc de a perde vremea înzădar rătăcind pe căi greșite.

Sînt érași alții, cari cred că ș-au greșit chie-marea, pentru că n'au putut ajunge in slujbe și in vrednicii. Dar, omule, cine ț-a spus, că ai fost făcut pentru dênsele? Să se tânguiescâ ore greerul, pentru că nu-i privighetore? Ori scaiul, pentru că nu e trandafir? Ori përiul, pentru ce nu pôte fi fluviu? Noi inse nu voim să înțelegem, că nu e dat tuturora să se împărtaşescă de tôte bunurile, cum nu e dată tuturora de a avé puterea cea mai înaltă a priceperii. Cât de adeseori ar fi mai bine, ca unii să taie lemne, decât să scrie cărți, séu să-și curețe casa in loc de a învăța copii, séu să lucre fierul in loc de a cârmui un stat! Nu sôrta e nedreptă, ci noi; noi inșine ne facem nedreptate, prin lenevire, prin nepri-cepere, și căutând a ne înaltă peste vrednicia nôs-tră. Ori-ce muncă e cinstită, ori-ce chemare e frumôsă, ori-ce viață e bogată, dăcă plecăm cu mijlôcele incinse și cu pași hotărîți, dăcă nu lăsăm ca ochii să rătăcescâ, ci-i ținem deschiși și luminați. Să nu privim la ceea ce fac alții, a căror viață ni se pare mai ticnită, ci să umblăm in căile nôstre, așa ca alții să privescâ la noi. Tu nu ești atât de neînsemnat, încât să nu poți fi un luptător, un razim pentru mulți și o pildă pentru toți. Prinde numai iubire pentru chemarea ta, cum artistul iubește bucata de marmură, ori pânza lui de zugrăvit. Nici o chemare nu e frumôsă, dăcă nu o vei împodobi tu. Regele pôte să necinstescâ tronul seu și să-l tragă in noroiu, ér carbunarul pôte să facă din cup-torul lui un altar pe care se jertfește in fiecare zi pe sine pentru ai sei, pentru datorîa sa. Nu vedenia e frumôsă, ci gândul e frumos. Innaltă și mărêța e cugetarea, ér nu starea nôstră. Gândul nostru trebuie să stăpânescâ, ér nu omul.

Încinge-ți mijlocul, băete, și te intrébă: Pentru ce să trăiesc, cui să slujesc, ce să severșesc?

Încinge-ți mijlocul, fetița mea, și te intrébă: Pentru cine să trăiesc, cui să servesc, pe cine să in-velesc?

Încinge-ți mijlocul, bărbatule, și pôrtă in spina-rea ta un deal, un munte, fără a șovăi, fără a suflă din greu, fără a alunecă.

Ér tu, mamă, tu, mai vërtos tu, încinge-ți mij-locul și intinde aripile tale nu numai peste ai tei. Fii tu mama tuturor celor ce se apropie de tine. Fii o regină in împêrătîa lăpêdărei de sine și a jertfelor!

Încingeți-ve mijlôcele și voi, bêtrânilor, și ple-cați cu față veselă spre locașul vostru, spre patria vôstră cea vecinică.

Și ce însemnăză: Să fie făcliile vôstre aprinse?

Pôrtă ore fiecare din noi o lumină in mână ori pe fruntea sa? Nu cum-va acêsta e o moștenire a câtorva puțini aleși? Nu cum-va toți ceialalți trebuie să călêtorescâ cu smerenie in întunerec? Precum e cu neputință ca ochiul celui care vieză să fie lipsit de lumină, precum ori-care fir de érbă pôrtă sêmênță; întocmai astfel nu e om, care să nu dea lumină de-la sine.

Strălucirea unuia e caldă și puternică ca a só-relui; el încâldește și fericește tot ce se apropie de dênsul. Celalalt e una dintre miliónele de stele; dăcă ar lipsi dar, locul ce-l ocupă ar fi gol. Unul e focul din vatră, care încâldește lumea cea mică din giurul seu; altul arde pacinic, luminând gândurile de nôpte ale unui suferind. Și éraš altul e o stea rătăcîtore, neînsemnată, fără statornicie, dar cu tôte aceste e o stea. Și de am fi numai o rază neînsemnată a lunei, și așa putem să luminăm in întunerec. Séu voești tu să-ți acoperi partea ta de lumină și să o calci in picîore, pentru că nu ești decât o slabă schinteie? Séu nu voești tu să arzi, căci îți inchipuești că vatra ta e prăbușită, ér cuptorul ei e strîmt și afumat? Séu nu șci că ești binefacere și viață pentru acei cari mai vërtos au lipsă de o schinteie caldă?

Păzește-ți lumina, ca nu cumva tu ênsuți să remâi in întunerec. Ér dăcă ai izbutit să fii in vre-muri grele făclie mărtuitore, turnul neclintit lumina-tor, atunci se cuvine să cađi in genuchi și să mul-țamești lui Dumnezeu, care te-a chemat la acêstă mărîre.

Nici-odată mintea ta nu va fi luminată de o gândire bună, fără ca acêstă cugetare să nu respân-descă, fără vrerea și șcirea ta, raze de lumină, a căror putere nu o poți cunôșce. Și érašî gândul cel reu de asemenea are puterea, de a se respândi ca o lumină rătăcîtore, care duce pe mulți la perđare. Nici razele cugetului pécâtos nu le poți mësura; dar iute vine timpul, in care vei aslă cu grôză, cât de de-parte ele au străbătut și pe câți ele au zdrobit!

Dar cum se pôte păzi flacăra sfântă a sufletu-lui împotriva vijeliilor, a potopului de ploii și a nop-ților geróse ale vieței? Una e numai flacăra care arde nesfêrșit și acêsta e: *iubirea*. Iubirea! Nu o is-goni de pe vatra inimei tale. Nu lăsă, ca ea să se stingă vre-odată. Păzește-o, ca pe bunul cel mai mare al teu, căci ea e mai puternică decât vijelia și decât gerul, mai puternică decât amăgirea ucigêtore, mai puternică decât potopul nemulțămirei și al amă-răciunei.

Iubirea e flacăra cea vecinică, care încâldește și lumineză tôte. Iubirea cătră Cel Pré-Inalt, iubirea cătră chemarea nôstră și iubirea de ómeni. Nici-odată nu sîntem in stare să iubim in deajuns. Să nu aștepti, omule, ca iubirea trebuie să ți se întorcă! Se întorce ore raza înapoi la sórele, dela care e por-nită? Nu! căci ea e un dar dumnezeesc. Nu, căci sórele pôrtă vecinic raze noue in flacăra sinului seu. Respândește iubirea cu prisosință, tu odrasla lui Dumnezeu, pentru că porți in sinul teu sêmênța flacării duhului celui dumnezeesc, care din ea ênsăși se hrănește, din ea ênsăși se întărește și lumineză, și a cărei putere strălucîtore vecinică este. Lasă fă-clia ta să lumineze și lapêdă-te de ori-ce frică. Va veni timpul, și acela să fie totdeuna aprópe de noi, in care făclia ta te va călăuzi pe tine ênsuți și-ți va lumină in nôptea morței, ca să umbli sigur pe calea ce duce la strălucirea cea vecinică, de unde ea a purces.

Dómne! încinge-ne Tu ênsuți mijlôcele și ne gâtește pentru calea, pe care ne-ai arătat-o! Invred-nicește-ne să ne deschidem urechile, ca să audim glasul chiamărei Tale! Aprinde in noi făclia, care să ne lumineze și să ne încâldească pe noi și tot ce este in giurul nostru! Hrănește Tu ênsuți, cu suflarea dă-tătore de viață a duhului teu, flacăra iubirei, pen-tru ca nimic să nu o pôta stinge, pentru ca vijelia să-i dea putere, pentru ca intristarea să o hrănescă lin și pentru ca indoiela să nu o nimicescă! Fă, Dómne, să nu desnădêduim și să nu ne indoim de chiamarea nôstră! Revêrsă voința ta in inimile nôs-

tre, întărește mădularele noastre și ne deschide ochii spre a vedea lumina de departe. Pune pe fruntea noastră pecetea acelor ce-ți slujesc ție fără prihană și în vecii vecilor! Amin!

Carmen Sylva.

In singurătate.

— Sonet. —

Ca un călugăr me închid în casă,
Las stururile 'n jos... și e tăcere...
Afară vântul suflă cu putere,
Îr în odaie liniștea se lasă.

E nopțe. O perdea peste vedere
Mi se aședă... Cât de greu me apesă
Al grigilor potop ce se reversă
Și-mi umple inima de-o grea durere.

Resuflet 'ncet: par' c'aș dori din suflet
Să stau în lumea gândurilor mele,
Să nu-mi aud nici chiar al meu resuflet...

Dar' carii dela grinzi și din podele
De-mi redeșteptă adormitul cuget,
Pân' ce pleoapele-mi cad pe ochi grele.

Ioan N. Roman.

Teresa Raquin.

— Dramă în patru acte de Emil Zola. —

(Urmare).

ACTUL II.

(Pece césuri. Lampa aprinsă. Un an a trecut, fără să se schimbe nimic din odaie. Aceași liniște, aceeași intimitate. Dna Raquin și Teresa sânt în doliu.)

Scena I.

Teresa, Grivet, Laurent, Michaud, dna Raquin, Susana.

(Personele toate stau ca la sfârșitul actului întâi: Teresa înaintea mesei de lucru, visătoare și suferindă, cu broderia pe genuchi. Toți ceilalți la locurile, numai jilțul lui Camil e deșert. O tăcere, în care dna Raquin și Susana servesc ceaiul, repetând esact jocul de scenă dela actul precedent.)

Laurent. Trebuie să te mai înveselești, dnă Raquin... dă-mi cutia de domino.

Susana. Vrei să-ți pun eu zahăr în ceaiul, dle Grivet?

Grivet. Cu plăcere, dșoră! ești foarte indatoritoare! — Doue bucațele e destul... Știi că dta me zăhărești întotdeauna!

Laurent. (Luând domino.) A! etă domino! Șeși dnă Raquin. (Dna Raquin șede.) Stați bine cu toții?

Michaud. Negreșit, și în iastă sêră fiți siguri c'am să ve bat să ve mêrgă colbul... Dați-mi voe să-mi pun o lécă de rom în ceai. (Törnă rom.)

Laurent. Stați bine cu toții?... Atunci să începem. (Deșertă cu vuet domino. Jucătorii îl amestecă și-și împărțesc.)

Grivet. Ah! ce plăcere!... Așă... luăm câte șapte... Da nu-i pe căutate, me rog! nu-i pe căutate!... înțelegi dle Michaud? (O tăcere.) Nu, astăzi nu sânt eu protos.

Dna Raquin. (Sbucnind de-odată în bocete.) Vai!

nu pot! nu pot!... (Laurent și Michaud se scólă. Susana se alătură de jilțul ei.) Când ve ved pe toți, ca altă dată, în giurul acestei mese, îmi aduc aminte și inima-mi se umple de sânge... Sermanul meu Camil... când eră și el colo!...

Michaud. Mii de... nimica! Dnă Raquin... fii mœi bărbat!

Dna Raquin. Iertă-me, bêtânul meu prieten, dar nu pot... Ve aduceți aminte cât îi plăcea lui să jôce domino. El resturnă cutia. Laurent! a făcut toc-mai cum făcea el. Și când nu me puneam să șed mai degrabă, el me dojenia... Imi eră frică să me împotrivesc lui, căci asta-l inbolnăvia... Vai! sermane! noastre petreceri de altă dată!... și acum, jilțu-i gol... Vedeți!

Michaud. Ești prè slabă de fire, scumpa mea dnă! decă-i tot urmă astfel, ai să te 'nbolnăvești!

Susana. (Sărutând pe dna Raquin.) Oh te rog! nu mai plânge! Asta ne intristeză așă de mult!

Dna Raquin. Aveți dreptate! trebuie să am curaj! (Plânge.)

Grivet. (Dând jocu-i la o parte.) Atunci, ar fi mai bine să nu mai jucăm. Imi pare foarte reu, că lucrul acesta îți aduce o așă urită amintire. Lacrămile n'are să-ți mai aducă înapoi copilul.

Michaud. Cu toții sântem muritori.

Dna Raquin. Vai da!

Grivet. Decă venim la dvôstre, venim cu scopul să ve mai înveselim puțin.

Michaud. Trebuie să uiți totul, sermana mea prietenă.

Grivet. Negreșit! Ce dracu! Să nu ne mai intristăm... Să jucăm pe doi gologani partia, ei? voiți?

Laurent. Eca 'ndată. Stăi numai puțin până ce va mai trece dnei Raquin... Noi cu toții regretăm și plângem mult pe scumpul Camil.

Susana. Auți, scumpă dnă? noi cu toții regretăm și plângem cu dta... (Șede la genuchii ei.)

Dna Raquin. Da, sânteiți prea bunii. Nu ve supêrați pe mine decă v'am tulburat jocul.

Michaud. Dar nu se supêră nimene. Numai că, de vreme de-un an, dela acea îngrozitoare întemplantare, ar fi trebuit să mai uiți.

Dna Raquin. Dar eu n'am mai socotit țilele ce trec. Plâng pentru că lacrămile mi se suie 'n ochi. Iertați-me... Pare că ved în fiعة clipă pe sermanul meu copil rostogolindu-se în apele turbure ale Seinei, și-l ved încă mititel, când îl adormiam în lęgânul lui. Ce môrte inspăimântătoare! Cât trebuie să fi suferit!... Aveam ca o presimțire înflorătoare, îl rugam ca să nu se capue în acea primblare pe apă. El inse a voit să se arâte voinic... Când ați șci cum l'am mai îngrijit eu, din fașe și pân' în cele din urmă ale lui țile... Ca să-l scap de un tifus greu ce-l lovise, trei sêptemâni l'am ținut pe genuchii mei fără să ațipesc măcar o clipă.

Michaud. Ț-a remas inse nora dtale. N'o mai desnădăjdui și pe dênșă și pe generosul prieten care a scăpat-o dela môrte, și care se jăleşce vecinic că n'a putut să scôtă și pe Camil pe mal... Nu veți dnă, că cu plânsul dtale faci să resădêscă lacrămi și în ochii lui Laurent!

Laurent. O! crude amintiri!

Michaud. Dta ai făcut tot ce-ai putut. Când luntrea s'a isbit de un stêlp... un stêlp de ceia cred eu, cari slujesc de legat mrejele pentru prins pișcari, — nu-i așă?

Laurent. Așă cred și eu. Am fost de-odată resturnați în apă tustrei.

Michaud. Mulțămită cerului, că atunci când ați picat, ai putut apucă măcar pe Teresa...

Laurent. Eu vëslam, ea eră lângă mine, aşá cá n'a trebuit decât să pun mâna pe hainele sale. După ce-am scos-o la mal, când m'am aruncat din nou în apă, Camil dispăruse. El stătea la cârma luntrei şi-şi muia mâinile în riu... glumiá... şicea cá bulionul e cam rece.

Michaud. Nu mai scormoni amintirile ieste cari te fac să te cutremuri... Te-ai purtat ca un erou, te-ai aruncat în apă de trei ori...

Grivet. Cred şi eu... A două şii, s'a publicat un articol minunat în jurnalul meu, în care se şicea cá dlui Laurent se cade chiar ş-o medalie. Mie unul mi se făcea pielea ca de curea când cetiam numai cum cele trei persóne au picat de-odată în riu, pe când mésa îi aşteptá gata la locantá... Şi peste opt zile, când apa a scos la faţă pe nenorocitul dn Camil, a mai fost încă un articol... (Lui Michaud.) Iti aduci aminte, cá dl Laurent te-a căutat să mergeţi împreună şi să recunoşceţi corpul la Morgá. (Dna Raquin sbucneşce ér în bocet)

Michaud. Elei, dle Grivet, da nu puteai adică să mai faci? Dna Raquin se linişrise puţin... Te apuci de povestit nişte lucruri...

Grivet. (Supërat, scoborînd vocea.) Să me ierţi dle, da mi se pare cá tocmai dta ai început mai întâi să povesteşti... Şi de óre ce nu ne urmăm jocul, trebuie să vorbim de ceva.

Michaud. (Ridicând vocea din ce în ce.) Ei! d'apoi ai pomenit până acuma de o sulá de ori de articolul din jurnalul dtale! Înţelegi cá asta nu póte fi plăcut de loc... Éca, acum dna are să mai plângá încă cel puţin vr'un sfert de ceas...

Grivet. (Sculându-se şi strigând.) Dar dta dle ai început!

Michaud. (Asemenea.) Ba să me ierţi dle, cá dta!

Grivet. (Asemenea.) De ce nu spui încălta cá sânt ş-un zălud acum?

Dna Raquin. Bunii mei prieteni, nu ve sfădiţi... (Ei suie scena mornăind nişte cuvinte neînţelese.) Am să fiu cu minte, n'am să mai plâng... Convorbirile aceste me ajutorează... Imi place să vorbesc de suferinţa mea şi asta-mi reaminteşce ceea ce ve datoresc tuturor. Scumpul meu Laurent, dá-mi mâna ta. Nu cumva eşti supërat?

Laurent. (Apropiându-se.) Da, sânt supërat pe mine insu-mi, căci n'am putut să-i scap pe amândoi.

Dna Raquin. (Ţiind mâna lui Laurent.) Oh! dar te iubesc ca pe copilul meu. În fiecare séră me rog lui Dşeu pentru dta, care ai făcut tot ce-ai putut ca să scapi şilele fiului meu. Cer întodéuna cerului să-ţi indulcescá viéta... ta scumpá... Aide! fiul meu e colo sus, el me va auđi şi lui îi vei datori totá fericirea ta... De câte ori vei avé câte-o bucurie mare, gândesce-te cá eu m'am rugat şi Camil ţ-a trimis-o...

Laurent. O scumpá dnă!...

Michaud. Éca! aşá imi mai place şi mie să vorbiţi!

Dna Raquin. (Susanei.) Şi acum, copilişo, dute, 'ndërét la locul teu. Uite, pentru tine într'adins... priveşce-me — surid...

Susana. Iti mulţamesc dnă. (Se scólá ş-o sărută.)

Dna Raquin. (Punându-se incet la joc.) Cine e protos?

Grivet. Ei bravo! aşá-mi place şi mie! (Grivet Michaud şi Laurent se pun la locurile lor.) Cine e protos?

Michaud. Eu... Pofitim. (Pune un domino.)

Susana. (Lângă Teresa.) Draga mea, vrei să-ţi spun eu o poveste adevëratá cu prinşul albastru?

Teresa. Prinşul albastru?

Susana. (Luând un scăunaş şi şedënd lângă Teresa.) O adevëratá istorie moderná!... Am să ţ-o spun la ureche; moşul nu trebuie s'o şcie. Inchipu-esce-ţi dragă, cá acest tiner... căci e un tiner, — are o hainá albastrie şi nişte musteţi fórte subşirele, castanii, care-l prind fórte bine.

Teresa. Ia séma cá te-ascultá moşu-teu. (Susana se scólá puţin şi observá pe jucători.)

Michaud. (Cu ciudá, lui Grivet.) Dar adiniórea m'ai făcut să trec la cinci, şi acú pui cinci pestot locul.

Grivet. Eu ţ-am đis să treci? Ba să me ierţi, cá te înşeli. (Michaud protestá, partida continuá.)

Susana. (Şedënd, cu jumëlate voce.) Când jócá la domino moşu, nu áude nici clopotul cel mare! Tinerul acesta viniá în fiecare şii în grădina Luxemburg. Şcii cá moşu are obiceiul să stee pe teraţă, lângá copacul al 3-lea dela stânga, alătura cu chioscul cu jurnale. Prinşul albastru se punea totdeuna lângá copacul al 4-lea. Işi punea o carte pe genuchi şi tot întorcënd filele, me lurá cu códa ochiului... (Se opreşce din timp în timp şi aruncá câte o privire furisá la jucători.)

Teresa. Ş-atáta-i tot?

Susana. Da, tot ce s'a petrecut la Luxemburg... A! da uitam. Intr'o şii o copilişá de câţiva ani aruncase asupra mea un mare cerc cu care se jucá, şi decá nu eră el să-l prindá, me loviá drept în piept... I-am suris... şi m'am gândit la amoresaţii cari se aruncá înainte cailor ce iau vënt ca să-i oprescá din fuga lor. Şi prinşul albastru a suris şi el: se vede cá se gândia tot cá şi mine... şi m'a salutat...

Teresa. Şi aşá se sfërşesce romanul?

Susana. Ba nu! Stái cá deabiá începe! Alaltăeri moşu se dusese de-acasá şi eu remăiind numai cu îngrijitórea nóstrá, care-i o gurá de vacá, me plictisam grozav. Ca să mai trec din vreme, am luat ochiana cea mare a moşului, şcii, ceea ce-o avea şii la Vernon. Cu dënşa veđi cale de-o postá... Şcii cá pe acopereméntul casei nóstre este un mic balconaş de unde veđi o buná parte de Paris. Eu m'am pus să privesc înspre partea bisericei St. Sulpiciu... sânt o mulţime de statui lângá turnu cel mare...

Michaud. (Măniându-se, lui Grivet.) Da nu veđi cá-i şese?! ce! dá-i înainte!

Grivet. Vëd' eu bine cá-i şese, n'ai nevoie să mi-o spui dta! dar trebuie să socotesc şi eu. (Partida continuá.)

Teresa. Dar prinşul albastru?

Susana. Stái c'ai să veđi!... Vedeam o mulţime de hornuri mari şi lungi, câmpii şi altele... Când întorsei puţin ochiana, tóte hornurile par cá mergeau şi se loviau unele peste altele... defilau în pas gimnastic, par cá erau nişte soldaţi! Ochiana mea eră plină. De-odată, écá cá zăresc, între doue hornuri lungi, ghicesce ce?... pe prinşul albastru.

Teresa. Atunci, prinşul teu albastru, trebuie săfi fost vre un hornar?

Susana. (Sculându-se.) Ba nu! El sta într'un balcon ca şi mine, şi lucru mai poznaş încă, e cá şi el priviá cá şi mine într'o ochianá. Da! l'am cunoscut eu fórte bine; erá tot cu surtucul lui cel albástru, cu musteşile lui...

Teresa. Şi unde locuesce?

Susana. Habar n'am. Nu l'am vëđut, înţelegi, decát prin ochianá. Negreşit cá erá fórte departe, pe lângá St. Sulpiciu. Când priviam cu ochii numai, nu vedeam decát ceva cenuşiu cu pete vinete, care erau acoperişurile caselor... Cât pe ce erá să-l prăpădesc din ochi, căci clătinând ochiana, nu-l mai nimeriam în mijlocul acelu ocean de hornuri! Dar acum am un punct de îndreptare: me uit drept pe

IN DUMINECA FLORIILOR.

lângă drépta cucoşului de tinichea; de pe casa de ală-
tura cu noi.

Teresa. Şi l'ai mai vădut de-atunci?

Susana. Da! eri, astăzi, şi'n toate zilele... Póte
că fac reu? Déc'ai şci cât e de mititel şi dragălaş in
ochiană: éca, nu-i mai nalt decât atâta... par că-i
o păpuşică! nu mi-i frică de loc de densus... Apoi,
nu şciu unde mai este... nu şciu chiar decă tot ce
vêd prin ochiană e adevêrat. Îi aşă de departe... Şi
când el face cu mâna aşă... (face semn că trimite
o sărutare) odată me înalţ şi nu mai vêd decât
nouri cenuşii. Aşă-i că atunci pot crede că prinţul
albastru nu a făcut aşă... (Repetă semnul.) Pentru
că el nu mai este acolo, pentră că, cu toate că hol-
bez ochii...

Teresa. (Suriđend.) Me faci să rid... (Privid pe
Laurent.) Iubeşce Susano pe prinţul teu albastru...
dar numai in visurile tale...

Susana. Ba nici dé cum, me rog!... Pst! lu-
cru-i şi regulat!

Michaud. Ei las' pe mine, dle Grivet: să te ve-
dem de acum înainte!

Grivet. După cum ţ-a postit înima, dle Michaud!
(Amestecă domino.)

Dna Raquin. (Impingend jilţul seu la drépta.)
Laurent, fiind că dta te-ai sculat, ai bunătatea şi
du-te de-mi adă coşuleţul cu lâna. Trebuie să fie pe
dulapul din odaia mea... la o luminare...

Laurent. Nu mai e de nevoie. (Ese prin uşa din
fund.)

Michaud. Băetul acesta e fôrte cum se cade...
e întocmai ca şi copilul dtale.

Dna Raquin. Da, e fôrte bun... se pôrtă pré
bine cu noi. Îi însărcinez întotdeauna cu ori ce... şi
séra totdeauna ne ajută să inchidem magazia.

Grivet. Alaltăeri l'am vêdut vindend ace, ca o
domnişoră de magazie... Hé he! o dră cu barbă!..
(Ride. Laurent reintră repede, cu ochii rătăciţi, ca şi
când ar fi urmărit, se razemă un minut de dulap.)

Dna Raquin. Vai de mine! dar ce ai?

Michaud. (Redicându-se.) Ți-i reu?

Grivet. Póte că te-ai pălit?

Laurent. Nu, nu mi-i nimica... O amefelă...
(Scoboră scena şovăind.)

Dna Raquin. Da coşuleţul?

Laurent. Coşuleţul... Nu şciu... Nu l'am
luat...

Susana. Cum? dta, un bărbat şi să-ţi fie frică?

Laurent. (Incercând să ridă.) Frică! de ce?...
N'am găsit coşuleţul.

Susana. Ei, atunci aştéptă puţin c'am să-l gă-
sesc eu! Şi de-oi vedé şi eu pe strigoitul cete-a spériat
aşă, am să ţi-l aduc şi pe densus. (Ese.)

Laurent. (Reviindu-şi in fire câte puţin.) Dar nu
e nimica... étă, mi-a trecut.

Grivet. Dta eşti fôrte sânetos; dar se vede că
ai pré mult sânge, care te sbuciumă.

Laurent. Da... Sângele me sbuciumă.

Michaud. (Şedend.) Ar trebui să bei nişte cea-
iuri recoritoare.

Dna Raquin. Ce-i dreptul, eu v'am cam neli-
niştit de câtăva vreme; am să-ţi fac o lécă de vin de
erburi... (Susanei care revine cu coşuleţul şi îl
dă.) A! l'ai găsit!

Susana. Eră pe dulăpaş... (Lui Laurent ce a
trecut incet la stânga.) Dle Laurent, n'am întelnit pe
strigoitul dtale! Póte că l'oi fi inspăimântat eu, in loc
să me inspăimante el pe mine.

Grivet. Ce duh mai are şi fetiţa asta! (Se aude
clopoţelul.)

Susana. Şedeţi locului, me duc să me fac eu
negustorésă. (Ese.)

Grivet. O comoră! o adevêrată comoră! (Lui
Michaud.) Diceam, me rog, că am 32 şi dta ai 28.

Dna Raquin. (După ce a căutat in coş, îl pune
pe cămin.) Nu, nu găsec lâna care-mi trebuie...
Trebuie să me scobor in magazie. (Se scoboră.)

(Va urmă.)

N. A. Bogdan.

Legenda Maicei Domnului.

— Din popor. —

Merge omul mare,
Cu securea mare
In pădurea mare; —
Taie lemnul mare,
Face biserică mare
Cu noue altare,
Cătră sfântal sóre, —
Cu noue zebrele
Spre sfintele stele.
In zebreua mică
Şi mai frumoşică,
Cine că-mi şedea,
La ce se gândiá?
— Şede maica Domnului,
Ea tot ceteşce şi adevereşce
Şi tot fii de maică găseşce,
Numai pe fiul seu,
Fiul lui Dumneđeu,
Fiu noue,
Fiu tuturora —
Nu-l póte găsi
Unde-a puté fi.
Şi se ia
Pe cale,
Pe cărare
Şi se 'ntâlneşce c'un meşter mare.
Ea 'n cale-l opreşce
Ş-astfel îi grăeşce:
— „N'ai vêdut?
„N'ai cunoscut?
„Pe fiul meu,
„Fiul lui Dumneđeu,
„Fiu noue,
„Fiu tuturora?
— Ba eu l'am vêdut
Şi l'am cunoscut
In curtea lui Pilat
Pe-o cruce de brad,
Ce i-am făcut-o 'naltă şi grósă,
Ca să fie la ochi vederósă.
Şi maica Domnului blăstémă
Şi astfel cuvéntă:
— „Tu meşter de lemn mare,
„Ce n'ai soţ sub sóre,
„Să umbli din sate 'n sate
„Cu lemne uscate,
„Să capeţi bucate!“
Şi maica Domnului se ia
Pe cale,
Pe cărare
Şi întelneşce un alt meşter mare
Ea 'n cale-l opreşce
Şi-astfel îi grăeşce:
— „N'ai vêdut?
„N'ai cunoscut?
„Pe fiul meu,
„Fiu noue,
„Fiu tuturora?

— Ba eu l'am vădut
 Și l'am cunoscut
 În curtea lui Pilat
 Pe-o cruce de brad,
 Cuiele-s de mine făcute,
 Subțiri și scurte,
 Ca să iase multe,
 Multe și mărunte.
 Din ferul ce mi-au dat în sémă,
 Puteam face piróne de-o palmă.

Și Maica Domnului s'apucă

Și-l binecuvântă:

— „Tu să dai cu ciocanul

„Și să-ți pice banul, —

»Când îi intră 'n casă,

»S'ai prânțul pe mésză.

Și Maica Domnului se ia

Pe cale,

Pe cărare,

Și 'ntelneșce pe Ión,

Sânt-Ión,

Nănaș la Dumneșeu

Și la fiul seu.

Ea 'n cale-l opreșce

Și-astfel îi grăieșce:

— „Bun întelnitul Ióne,

»Sânt-Ióne,

»N'ai vădut?

»N'ai cunoscut?

»Pe fiul meu,

»Fiul lui Dumneșeu,

»Fiu noue,

»Fiul tuturorora?

— O maică curată

Și nevinovată,

Că eu l'am vădut

Și l'am cunoscut,

În curtea lui Pilat,

Pe-o cruce de brad.

În trup de drumerei

Saltă doi luceferei,

În față-i luce sórele

Cu rașele, --

În dos luna

Cu lumina,

În tălpi îi bătea

Cuie de fier

Cu maie de oșel;

În pălmi îi bătea

Cuie de oșel

Cu maie de fier.

Din picióre,

Cum sângele țişniá

Vișá de vin creșcea;

Din pălmi

Cum sângele țişniá,

Spic de gráu creșcea.

O maică curată

Și nevinovată,

De vrei să-l zăreșci,

Lapédá haine muiereshci

Și ia alte ângereșci, —

Lasă calea bătută

Și ia alta mai scurtă:

Pe riul lui Rouá,

Riul lui Iordan

Ș-apoi pe-un deal ascușit,

Ca pe niște tinde de cușit; —

Și-i întelni pe Fiul teu,

Fiul lui Dumneșeu,

Fiu noue,

Fiul tuturorora.

Și Maica sfântă se luá

Pe riul lui Rouá,

Riul lui Iordan, —

Lapédá haine muiereshci

Și ia albe ângereșci

Ș-apucá pe-un deal ascușit,

Ca niște tinde de cușit,

Și cum pe deal mergea,

Pe Fiul seu 'ntelneșce,

Astfel îi grăieșce:

— „O tu Fiul meu,

»Fiul lui Dumneșeu,

»Fiu noue,

»Fiul tuturorora, —

»Cum de-ai suferit,

»De te-au rēstignit,

»De te-au chinuit,

»Câinii de jidovi?!

— O maică curată

Și nevinovată,

Cu cât grăiși

Âncă te smintiși!

Déc'am suferit

De m'au rēstignit

Și m'au chinuit,

Câinii de jidovi, —

Nu e pentru mine,

Nice pentru tine, —

Nu e pentru noi

Pentru amēndoi, —

Ci că lumea totá

Erá pré stricată, —

De nu se uitá

Și nu căutá:

Fecior de tatá

Maică de fatá,

Părinții de fi,

Soșii de soșii; —

Prietin de prietin,

Vecin de vecin, —

Vișel de vacá,

Vacá de vișel,

Scrófá de purcel,

Miel de óie,

Óie de miel.

Culésá din comuna Feneș, lângá Ampoiu (și nu Ompoiu,
 cum se crede în România.)

Gr. Sima al lui Ión.

Cugetări.

Tótá întelepciunea noastră constá în prejudecáți slugarnice; tóte obiceiurile noastre nu sânt decât robie, jená și coștrîngere; omul civilizat nașce, trăeșce și móre în robie: la nașcerea sa este cusut în fașce, la mórtea sa este închis în coșciug; ér pe câtá vreme trăeșce, este înlânțuit prin instituțiunile ce avem.

I. I. Rousseau.

*

Tot se póte ascunde afará de beție și de amor. Aceste doue lucruri se ghicesc în ochi, în cuvinte; și cu cât cineva le tăgăduieșce mai mult, cu atât ele sânt mai manifestate.

Antifane.

*

Sileșce-te ca să-ți petreci vieța astfel, încât să justifici speranțele prietinelor și temerile vrăjmașilor tei.

Brown.

*

Puterea trebuie incredințată totdeuna numai ómenilor cari nu sânt geloși de a o posede cu ori ce preț.

Platon.

Dela București.

Călătorie în interesul »Familiei«. Dealungul Ardealului. Sighișoara. Țera Bêrsei. Brașovul. Carpații și Bucegiul. Dorobanțul. La Predeal. Sinaia. Ploești. București. Teatrul Național. La Capșa.

De patru ani nu fusesem aici. Dorul de-a vedea pe amicii mei, de-a înnoi și 'ntări legăturile mele literare și d'a face altele noue, în interesul »Familiei«, m'a îndemnat să iau éráș' alea spre capitala României.

Usai dar de sesiunea generală a Academiei Române, când mai bine puteam să-mi esecutez dorința, căci cu privilegiul acesta nu numai credeam să găsec întruniți mai mulți bărbați de litere, dar totodată speram să 'ntêlnesc și pe unii, pe cari de altă-dată n'aveam să-i aflu la București.

Și plecai.

Călătoria pân' aici e lungă, căci ai să treci dealungul tot Ardealul. Și nu e tocmai plăcută, căci o faci nópte și nu veđi nimica. Diminêta te-apucă pe la Sighișoara și admirî romantica ei situațiune; de-aici încóci se deschide o vale lată și lungă, Țera Bêrsei, care se termină la munții din depărtare, sub cari se ascunde Brașovul, orașul cel mai frumos situat în tot Ardealul. Când sosirăm acolo, nîngea, vîntul suflă turbat, eră frig; se vedea că sîntem la picîorele Carpaților.

Sînt frumoși Carpații și érna. Căci acolo par că ș-acuma-i érnă. Jos și sus tot zăpadă; tótă firea părea acoperită d'un giulgiu de mórte. Dar din această albétă se redicau viu brađii verđi, par că prevestiau renașcerea din mórte.

Trenul urcă mîreu, mașina lucréză din greu. De-a drépta noastră niște vâi inspăimântătóre, din cari se 'naltă majestosul Bucegiu negrit de vremuri și albit de zăpadă. Étă p'o colină sentinela română, dorobanțul cu pușca la umer și cu péna de curcan la căciulă. Sîntem la graniță. Și 'n scurt timp sosim la Predeal. Ne dăm jos.

Solgabireul ne vizitéză pasaportul, agentul biuroului vamal al României îl iscăleșce și mergem la vamă unde un anglopat complasant ne dă brevctul de trecerea graniței. Tóte aceste inse cer vreme lungă, căci e lume multă și fiecare se 'mbulzeșce, vrînd să scape cât mai curînd. O mulțime de secui, urcați la Brașov, vin dimpreună cu noi să-și caute de lucru în România. Dar și mulți țérani români. Și ei alérgă tot aicia. Poporațiunea din părțile acelea tótă își caută pânea de tóte dílele în țera această.

În restaurația garei vedem că sîntem în România. La mese conversație română, la dispoziție diare din București; dar restaurantul primeșce și paralele austro-ungare.

Clopotelul sună. Ne urcăm în tren și pornim. A doua stație e Sinaia. Locul unde petrece véra curtea regală și o mare parte din boerime și din lumea cu parale. S'a schimbat mult, de când o vêđui mai pe urmă. S'a mărit fórté. A devinit un orașel. Dar a perdut impresiunea idilică de mai nainte. Pécat că la margine, tocmai în apropierea calei ferate, s'a dat voie să se clădească niște bordeie mici și murdare. Aceste strică efectul întregului.

E séră pe când, pe lângă Prahova, în urmă ne coborim la Ploești. Stație mare, unde se 'mbină mai multe trenuri. Mulți călători se urcă. Conversațiunea începe numai decăt fórté animat. Toți fac politică și vorbesc în superlative.

În tren se ivesc tot felul de preocupări cu menunțșuri, covrigari, turtari, un soi de cuceberi de pe la noi, cari îți ofer portocale, alune, nuci și alte póme. Unul din aceștia, un greuleț isteț, invită mereu publicul la »Loteria Națională« cu nr. dela 1 până la 25. Mai adaugînd: »Spriginiți comerțul național!« Și decăt apelul lui nu găsiá resunet, se plângea: »Dar reu mai spriginiți comerțul național.«

Trecură noue când conductorul anunță: »București.« Ne coborim. O mare de lumini sclipeșce înaintea noastră. Hamalii și birjarii strigă pe 'ntrecute. Me urc în birja unui muscal și drumul ca fumul! Mână Ivane! Și mână, cât gândiam că me prepădesc cu trăsura cu tot séu cel puțin me rostogolesc. Așá mînau și ceialalți birjari, par că eră o emulare. Dar totdeuna mână ei așá, căci birjarii bucureșceni țin mult la asta. Constatăm inse, că au cai buni, trăsuri frumoșe și sînt ieftini.

Curios priviam în drépta și 'n stînga, să vêd ce 'naintare s'a făcut de când am fost aici. Fórté mare! Aici o casă nouă, colo un palat nou, o mulțime de clădiri frumoșe, ba strade întregi! Pavagiul e escelent, iluminațiunea strălucindă. Sosim în Calea Victoriei. În stînga noul edificiu al Ateneului, imponent și majestos. În drépta case particulare și oteluri mari în stil modern. Mai încolo palatul regal, mărit și acela în anii din urmă, la stînga palatul consulatului austriac și étă-ne în piața Teatrului. Doue globuri mari de lumină electrică fac díuă din nópte, în giurul lor felinarele de gaz îngălbinesc de ciudă. Vis-à-vis de teatru grandiosul »Hotel continental« cu turnurile sale țuțuiate. Apoi tăiam bulevardul Elisabela, iluminat splendid, din care ni se impun vederii »Hotelul Bulevard« și mai la vale »Băile sfóriei«, respăndind amîndoué o féerică lumină electrică.

Lumea furnică pe strade, trăsurile alérgă 'n sus și 'n jos, prévăliile sînt tóte deschise și băeții își ofer cu glas innalt diarele spre vîndare, un sgomot babilonic, din care numai aspectul imponent al »Hotelului de France« te deștéptă, că-i nalt, mare cât o cetate și din tóte părțile impresurat de strade.

În sfêrșit birjarul opreșce. Peste jumétate de oră ocupai camera ce mi s'a destinat.

Prima mea întrebare fu, să aflu, ce se jócă ađi la Teatrul Național?

— Hamlet, cu Manolescu și Aristița Romanescu.

Hamlet! Dar mai puteam sta locului? Puteam să nu me duc la teatru? Nu hesitai nici un moment și plecai. Când sosii, eră tocmai sfêrșitul actului II. Așá dară mai aveam ce să vêd. Partea mai frumoșă urmă de-aci 'ncolo. Eră lume multă.

Am cetit mult de debutul lui Manolescu în Hamlet și me bucuram nespus, c'am ocasiunea să-l vêd.

Am vêđut mulți artiști în rolul acesta. Puțini îl jócă complet, ci dau numai fragmente din Hamlet. Manolescu al nostru se deosebeșce de toți și ne presintă o concepțiune particulară, ce-i face onóre. Izbutit-a? A fost escelent. Nu-i putem cere mai mult decăt ce ne dau artiștii cei mai mari.

Dna Aristița Romanescu este o podóbă a scenei române. Ofelia ce-a infătoșat a fost un cap-de-operă de studiu.

Scena când Hamlet o trimite la mănăstire și când apare nebună, deosebit au fost infătoșate cu artă clasică ș-au stêrnit un vișor de aplause meritate. Ca joc, ca dicțiune, ca interpretare, artista a fost de-o potrivă fórté bine.

Tot admirând și aplaudând, scăparăm din vedere, că douespredece au trecut și că ne allăm încă tot în teatru. Eră aprópe la douespredece și jumétate, când eșirăm.

Lumea dă năvală la cofetarul Capșa. Intru și eu acolo. O cofetărie cu tot lucsul dela Paris. Dame și cavaleri, în plină eleganță, se aședă la mese. Se formază coterii. Grupuri din societatea română. În toate părțile conversația este franțozescă; numai în două trei locuri a rădii vorbindu-se — englezește.

E la unu și jumătate. Lumea se 'mprăștie. Haidam la hotel! E destul pentru ziua de astăzi.

Iosif Vulcan.

Academia Română.

— Sesiunea generală din 1889. —

II.

În ședința a 11-a, la 18/30 martie, se citește scrisoarea dlui S. Fl. Marian, prin care aduce la cunoștința Academiei descoperiri nouă privitoare la viața și activitatea literară a archimandritului Vartolomeiu Măzărênu. Se trimite spre cercetare secțiunii istorice.

*

În ședința a 12, la 20 martie (1 aprilie) se citește adresa dlui Sebastian Olariu, protopop în Făget în Bănat, prin care înștiințază, că dăruiește Academiei cartea »Palia« tipărită la Orăștie în Ardeal la anul 1582, cerând a se da în schimb publicațiunile Academiei pentru biblioteca acelu protopopiat. Cereerea se aprobă.

Se dă cetire raportului presintat de comisiunea pentru cercetarea lucrărilor presintate la premiul Lazăr pe 1889 cu subiectul »Studiul vinurilor din România.« Raportul conchide, că tratatul vinicol de I. Pop nu corespunde concursului publicat de Academie și prin urmare nu pôte fi premiat. Propunerea comisiunii se aprobă cu unanimitate.

Se citește procesul verbal al secțiunii științifice pentru ședința dela 14 martie, prin care se propune din nou la concursul premiului Lazăr pentru anul 1893 subiectul: »Studiul vinurilor din România, din punctul de vedere economic și al compozițiunii lor chimice.« Propunerea secțiunii se aprobă.

*

Dl Odobescu arată că comisiunea însărcinată cu regulamentul întrebunțării veniturilor donațiunii Bodescu și a legatelor I. Neuschotz și Ion Fêt ș-a terminat lucrarea și presintă rapoartele și propunerile sale.

Din venitul donațiunii comisiunea propune să se institue sub numele de Premiul Alesandru Bodescu, un premiu de 1500 lei pe care-l va decerne la interval de 5 în 5 ani. Subiectul să se determine având în vedere materii, cari ar interesă mai cu sémă naționalitatea română.

Incepându-se desbaterea, dl Hașdeu se declară în contra propunerii comisiunii. Academia are pré multe premii și pré mari; cu timpul fondurile sale vor mai crește și ar trebui ca prin decisiuni ulterioară să se regulezeze așa, încât să se inlesnescă activitatea Academiei și pe alte terenuri și acésta mai ales când se presintă donațiuni necondiționate a căror întrebunțare este lăsată la deplina libertate a Academiei. O lacună mare în activitatea acestei instituțiuni sânt misiunile științifice; alte Academii cheltuesc sume însemnate pentru misiuni, ér noi când simțim trebuința, sântem siliți a ne adresă la guvern séu a da cu multe greutăți bugetare sume din veniturile Academiei. Propune ca venitul donațiunii Bodescu să se dea din 5 în 5 ani pentru misiuni științifice, după cum se va decide de Academie după pro-

punerile secțiunilor, după cum se propune și în raportul comisiunii.

Dl V. Babeș se unește cu părerea dlui Hașdeu ca venitul acestui fond să se destine pentru misiuni; este inse de părerea, că ar fi mai bine ca regulamentul definitiv să se facă atunci când fondul va ajunge la suma care se va determina.

Dl Crețulescu țiece că misiunile nu au un scop determinat, efectul lor nu este imediat; de aceea dsa este de părere a se aprobă propunerea comisiunii, de a se da premii din venitul donațiunii Bodescu.

Dl Odobescu observă, că comisiunea s'a preocupat de cestiunea că premiile Academiei sânt mari și este necesitate de premii mici. Un premiu de 5 ani s'a părut a fi cel mai potrivit în starea de astăzi a trebuințelor Academiei. Pe de alta parte comisiunea a crețut, că este o datorie să nu se întrebunțeze venitul fondului fără a se arată rezultate precise. Misiunile nu produc un rezultat visibil cum este o carte căreia i s'a acordat premiu. Donațiunea Bodescu este cea dintéiu care vine Academiei din Basarabia și comisiunea éră de părere ca venitul să se întrebunțeze așa încât să servescă pentru stringerea relațiunilor cu acei români cari sânt impedețați a luă parte la activitatea noastră culturală; comisiunea inse n'a voit a face o demonstrațiune, dar crede că ar fi bine ca secțiunile să aibă în vedere ca la concursul premiului Bodescu să puie subiecte privitoare la Basarabia și cărțile premiate să amintescă despre românii de acolo.

Dl Aurelian: Este necesitate de premii mici și propunerea comisiunii aduce o fericită inovație, căci premiile mici vor puté recompensă lucrări mici și bune.

Dl Cogălnicean recunoște însemnătatea misiunilor și trebuința de a se destină fonduri pentru ele; nu se pôte inse învoi ca veniturile fondului Bodescu să se destineze pentru misiuni. Acesta este întéiul fond care ne vine din Basarabia și trebuie să se publice cu veniturile lui cărți cari să intereseze mai ales pe românii din acele părți.

Dl Hașdeu retrace propunerea sa unindu-se cu amandamentul dlui Cogălnicean, ca premiul Bodescu să se dea pentru cărți relative la Basarabia, din punctul de vedere istoric, natural, geografic etc.

Dl Odobescu este și dsa de părere, ca prin acest premiu să se stimuleze basarabianii, dar trebuie să ne ferim de a le căusă dificultăți din partea guvernului rus.

Se pune la vot propunerea comisiunii și se aprobă.

*

Dl Odobescu citește apoi raportul pentru regulamentul fondului Neuschotz. Comisiunea propune să se institue sub numele de Premiul Neuschotz, un premiu bienal de 2000 lei, care să se decernă celei mai bune și folositoare opere, care va arată subiecte științifice ori istorice ori literare, considerate totuș mai cu sémă din punctul de vedere economic și sociologic.

Dl Sturdza arată că premiile de 2000 lei, cari după propunerea comisiunii sânt a se da tot la 2 ani, nu se vor puté acoperi din veniturile fondului, de aceea propune ca valoarea premiilor să se reducă la suma de 1500 lei, ér restul venitului să se adauge la capital. Propunerea dlui Sturdza se aprobă.

*

Dl Odobescu citește apoi raportul pentru regulamentul fondului Ion Fêt. În ședințele următoare se discută regulamentul, luând parte la discuțiuni dnii V. A. Urechia, V. Babeș, Hașdeu, Sturdza, V. Maniu, Odobescu, Papadopol-Calimach, Cobălcescu și alții.

*

Intr'aceste in una din ședințe s'a cetit procesul verbal al secțiunii literare din 16 martie, in care se propune ca in locul reposaților Timoteiu Cipariu și Fontanini să se alegă membrii noi; comisiunea recomandă pe dnii Ioan Slavici și Nicolae Gane.

Asupra propunerii dlui Marian relativ la tipărirea operei sale intitulată »Nunta la români« secțiunea opinază a se admite toate condițiunile afară de locul tipării, care trebuie să se facă la București.

Asupra cererii dlui N. Gumbaș relativă la traducerea unui op in limba germană, secțiunea opinază a se înlătură.

Propunerile secțiunii se vor propune la ordinea zilei in una din ședințele viitoare.

*

Vineri, la 24 martie (5 aprilie) se ține ședință publică.

Dl G. Bariț citește lucrarea sa despre epigrafia ceramică din Dacia și Panonia, după publicațiunile dlui C. Torma.

Dl Gr. Cobălcescu citește analiza memoriului dlui Zagaloviez intitulat »Schită geologică asupra Carpaților ostici ai Pocuției și ai Marămureșului.«

*

In ședința de sâmbătă dela 25 martie (6 aprilie) raportorul comisiunii financiare dl V. Babeș ceti raportul aceleia, din care sperăm a publică amănunte mai târziu. Deocamdată observăm, că fondurile vorlate ale Academiei se urcă la 1.500,000 lei, mai având să se valoreze câteva.

In duminica Floriilor.

— Veți ilustrațiunea din nr. acesta. —

Serbătorea frumoasă și mare, duminica Floriilor a sosit. Stâlpari de finic s'a aruncat odinioară in calea Mântuitorului Nostru in această zi; cu ramuri verzi ne impodobim și noi in amintirea acelei zile.

In ilustrațiunea din nr. acesta pictorul ne înfățișează festivitatea zilei, prin doi copii. Un băiat și o fetiță. Amândoi au cules o mulțime de flori și se duc la părinți. El are și o ramură verde, ce acuma incepe să înflorească. Nu ar da-o p'o lume.

I. H.

Literatură și arte.

Știri literare și artistice. Dl M. Gr. Bonachi, fost senator in România, va publică in curând o traducțiune după Anacreon. — Dl Mihail Ștefanescu, pictor in București, a deschis o expoziție de tablouri ale sale in sala din curtea bisericii Stavropoleos; expoziția conține 61 de tablouri, in care mai cu seamă cele ce represintă fructe sânt mai reușite. — Dl Mircea C. Dimitriade a scos de sub presă la București un volum de poezii sub titlul »Fet frumos.« — Dl Erastie Porumbescu a scos de sub tipar la Cernăuți, o broșură sub titlul: »Ceva despre trecutul și prezentul Bucovinei.« — Dl Traian Demetrescu a publicat la Craiova o broșură intitulată »Evoluție in literatură«, conferință ținută la Ateneul din Craiova. — Regina României a invitat luni după mieșdădi la palat vr'o douzeci de dămne din inalta societate spre a chibzui asupra formării unei societăți literare; mercuri regina a intrunit la palat un cerc literar, peatru a asistă la cetirea unor noue produse literare.

Poesiile Iuliei Hașdău. Săptămăna trecută a apărut la București un volum elegant, care conține o parte din poeziile regretatci Iulia Hașdău scrise in

limba franceză. Volumul pörtă titlul: »Bourgeois d'Avril« și pe lângă doue portrete, o scrisore autografă in facsimile și o arie musicală, cuprinde 75 de poezii, cu o introducere de contele Angelo de Gubernatis și se deschide prin tite cuvinte bine simțite ale duiosului părinte al poetei. Prin aceste ilustrul nostru Hașdău mulțămășce tuturora cari au luat parte la doliul seu, precum și contelui de Gubernatis care a făcut asupra poetei o conferență literară, publicată și in fruntea volumului, care uneșce astfel prin originea poetei, prin limba operei și prin naționalitatea ilustrului introducător cele trei mari surori de sânge latin: Franța, Italia și România. Apoi incheie astfel: »Singura noastră mângăere, mângăere pămăntăscă e că copilul nostru, mort atât de timpuriu, a lăsat totuș o moștenire literară, care prin bogăția și varietatea sa, ar pute ajunge cu prisosință chiar pentru o viață intrégă. Ca scriitoare ea a trăit cel puțin jumătate de veac. A ramas in urma ei, materie de doue volume de versuri, un volum de teatru și de legende, doue volume de povestiri, impresiuni, cugătări și studii; doue volume de romane scurte, apoi scrisori și memorii, cele mai multe pline de vervă și de interes. Ea ținea mult, ca cel dintei volum al seu, ori-care ar fi fost el, să pörte titlul »Muguri de Aprile«. Acest titlu atât de candid, l'am păstrat cu sfințenie, cu atât mai vörtos, că o mare parte din acest volum a fost scrisă in 1885, când poeta nu avea decât 15 ani, adevărată vörstă de inmugurire. Ea le-a scris tôte acestea, când se indeletniciă cu grecesca și latinesca, prepărând cea dintei probă de bacalaureat. Reposata a fost a patra generațiune neintreruptă, de ómeni de litere. De și români de viață veche, cam poligloti de altmăntrelea, printr'un curios concurs de împrejurări, s'a intemplat ca bunicul meu (Tadeusz Hyzdeu) să scrie leșeșce, tatăl meu (Alesandru Hașdău) ruseșce, eu, romăneșce și fiica-mea franțuzeșce.«

Alecsandri combătut de dl Schwartzfeld. Nu de mult un domn M. Schwarzfeld a publicat la Iași o broșură sub titlul: »Poesii populare. Colecția Alecsandri seu cum trebuie culese și publicate căntecele populare.« Autorul voeșce a demonstră, că Alecsandri a stricat poeziile populare, că nu s'a priceput a culege și că prin urmare meritul colecțiunii lui e nul. Se pöte, că din punctul de vedere al folklorismului dl Schwartzfeld va fi având multă dreptate; inse dl Alecsandri nu din acest punct de vedere a făcut colecțiunea sa; prin urmare combaterea strășnică a dlui Schwarzfeld nu are nici un sens.

Istoria Românilor. Dl A. D. Xenopol a pus la tipar volumul al II-lea din insemnata sa scriere »Istoria Românilor din Dacia Traiană« care volum va fi gata pe la inceputul vacanțelor. In el se espune partea cea mai mărătă din Istoria poporului român, epoca lui eroică dela întemeierea țerilor până la domnia lui Mihai Vitézul. Până acum au eșit de sub tipar 15 coli; volumul intreg va cuprinde vr'o 42.

Povești și poezii din Maramures. Afiam din »Gubint« că Reuniunea invetătorilor români din Maramures, la propunerea presidentului T. Budu, a decis să adune și să publice intr'un volum poveștile, doinele, strigăturile și vrăjile populare din Maramures. Pră bine. Dar reproducerea trebuie să se facă esact, intocmai după cum ese din gura poporului, fără ca să se adauge ceva, căci colecțiunea numai așa va avé valöre literară.

O societate pentru incuragiarea artelor in România. Diarele din București spun, că acc'o s'a format de curând o societate pentru a sustině avântul ce-și iau tinerele nostre elemente artistice, care s'au revelat cu ocașiunea celei din urmă expozițiuni. Persónele care compun comitetul sânt dnii: N. Cre-

țulescu, dr. Calinderu, Grigorie Cantacuzino, C. Stănescu și Dimitrescu Mirea. Acest comitet a ales un comitet de dămne, care s'a constituit sub presidența dnei Elena Ferichide din dnele: Cornescu, S. Halfon, Ana Calenderu, Zoe Sturdza, Zoe Mandrea, Coralia Sevescu, Protopopescu-Pache și Calyroe Chrisovelony.

Monstrii Bucureștilor, roman original de dl I. P. Valerian, a eșit la București, un forte elegant volum de 419 pagine, imprimat pe hârtie satinată, ilustrat cu 400 gravuri in zinc și cu o invălitore simbolică colorată represintând in persóna unei tinere femei, de o frumuseță incomparabilă, lupta între cele doue principii, al binelui și al reului, principiul binelui prin ângerii sei atrăgând-o spre cer, ér principiul reului personificat, spre infern.

Piarc nou. *Macedonia*, revista românilor din peninsula Balcanilor, care n'a apărut un an întreg, adevăc dela mórtea lui Andrei Bagay, va reapăre 4ilele acestea la București sub direcțiunea unui comitet compus din scriitori talentați macedoneni și români. — *Orfanul* se numeșce un alt diar, care a apărut in orașul Focșani. — *Solidaritatea*, diar din Giurgiu, a reapărut. — *Amicul Pedagogiei*, un nou diar, va apăre la Galați, sub redacțiunea dlui profesor Fr. Biuston.

Teatru și musică.

Teatrul Național din București. Intocmai ca lumina care se stinge, stagiunea Teatrului Național acum pe sfârșite ese din amortela-i de pân' acuma și vieța izbucneșce din când in când. Causa este, că s'a rentors dl Manolescu și dna Romanescu, cari au început debutul lor cu Hamlet, Pau continuat cu Mândri e și Amor, Vincenetta, Moș Odiniöră, Furtuna casnică, Uriel Acosta etc. tot piese traduse seu cel mult localisate. La prima represintăție s'a adunat lume multă, dar la celelalte a tot scăđut, până când in cele din urmă sala a remas de tot gólă. Degiaba-i tótă întăritarea. Publicul s'a desvęțat a mai umblă la teatru, căci nu mai are incredere in direcțiunea actuală, care a degradat prima scenă română la gradul cafe-nelilor cântânde. Schimbarea directorului general este o necesitate urgentă și precum aflăm, cercurile competente caută omul potrivit, dar încă nu l'au găsit. Intr'aceea constatându-se nenorocita conducere, care nu merită spriginire, comisiunea bugetară a Camerei a redus 10,000 lei din subvențiunea acordată teatrului național, astfel că in loc de 50,000 lei pe an, Statul nu va mai contribuı decăt cu 40,000 lei. »Lupta« află, că dl Maiorescu, ministrul instrucțiunii publice, se va opune la măsura luată de comisiunea bugetară pentru a reduce subvențiunea Teatrului Național. Bine va face, dar apoi să numescă alt om in fruntea aceluı teatru! (Dar dl Maiorescu nu mai e ministru. Red.)

Stagiunea teatrală la Iași s'a inchis cu piesa Han'et, in care dna Aristița Romanescu și dl Manolescu au avut un mare succes. Inchiderea stagiunii a fost o adevărată ovațiune din partea publicului pentru distinșii artiști, cari la actul III, in aplausele nesfârșite ale unei săli pline, primiră numeröse buchete și cununi. La finea spectacolului artiștii fure chie-mați de publicul entusiasmă de vr'o șese oi la rampă. Ér la plecarea o mulțime de persóne fi petrecură la gară.

Coruri noue. La Nicolint, comună din fostul con-finiu militar, s'a infiintat in érna acésta un cor vocal al țeranilor de-acolo, instruit de Paul Farca, dirigent al corului gr. or. românesc din Varadia. Acest cor a dat in carnavalul trecut și un concert cu represintăție teatrală, jucându-se »Cinel-Cinel« și de-

clamându-se unele poesii. S'a format apoi comitetul corului, sub presiđuil părintelui paroc Antoniu Popovici — *In Giula-maghiară* s'a infiintat un cor bisericesc de țerani, instruit de Achim Șuman, membru al corului de plugari din Chiseteu.

Piese musicale. La secretarul »Societății pentru cultura și literatura română in Bucovina«. Dimitrie Socoleanu, se pot cumpără următoarele musicalii, care se vënd in folosul societății cu prețuri forte scăđute: 1, »Manual de armonia musicală«, de I. Vorobchieviciu, Cernăuți 1869, in loc de 1 fl numai 50 cr. 2, »Resunete din Bucovina«, horă și marș româneșe pentru piano, de Constantin cav. de Buchenthal, in loc de 1 fl. numai 50 cr. 3, »Călușerul«, dans românesc pentru piano, de Const. cav. de Buchenthal, in loc de 50 cr. numai 25 cr. 4, »Flori din Bucovina«, opt cântece româneșci cu acompaniarea de piano, de I. Vorobchieviciu, in loc de 2 fl. numai 50 cr.

Iubileul lui Verdi. Italia se prepară a celebră cu o mare pompă iubileul lui Verdi. Cu tóte că maestrul a refusat a da autorisațiunea sa, se formeză pretutindenea comitete pentru a face ca acésta serbătore să fie națională. E vorba ca mai întei să se insiste pe lângă maestrul — acésta prin ajutorul unor petiționari mari la el — să-l facă să revie asupra hotărîrii sale. Dar până a căpată respunsul seu Italianii dau inainte și lucréză ca și când nu s'ar fi întemplat nimic. Intréga presă italiană combate refusul lui Verdi și susține ideia de a se serbă iubileul seu cu pompa cea mai mare.

Musicalii noue. A apărut și se află de vëndare la dl A. L. Patin, calea Victoriei și la librăria Solozii in București: »Dulce Suvenire«, polca mazurcă, prețul 1 leu. »Mon plaisir«, polcă, 1 leu. »Ideal și Real«, vals, 2 lei, de Constantin G. Ghermani.

Despre Gounod Sânt acuma 30 de ani, de când Faust, opera lui Gounod a fost represintată pentru întâia óră la Paris, pe scena teatrului »Lieir.« S'a calculat că marele Gounod a căștigat aprópe un milion de franci cu piesa sa, ér editorul... doue milioane.

Ce e nou?

Șciri personale. Dl Felician Bran, archivar in cancelaria episcopescă gr. c. din Oradea-mare, a fost promovat de cătră universitatea din Budapesta la gradul de dr. in teologie. — Dl Sebastian Radu, profesor in Blaș, a făcut doctoratul din filosofie. — Dl dr. Alexandru Hossu a făcut cenzură de avocat la Mureș-Oșorhei și-și va deschide cancelăria in Deva.

Conferințe literare. Ateneul Român din București ș-a deschis șirul conferințelor sale in 19/31 martie, in presința unui public numeros și distins, in fruntea căruia se află și regina. Dl N. Ionescu fiind indispus, dl Esarcu, zelosul vice-president, a luat cuvântul. Dumineca trecută a vorbit dl V. A. Urechia, care a binevoit a promite toii nóstre conferința sa, al cărei subiect este »Conșciința latinității la némul românesc.« Vor mai ținé conferințe dnii Odobescu, Tocilescu, Ionescu-Gion, Tache Ionescu, Arion, Teodorescu, dr. Felix și dl G. Marian. — Dl Al. D. Xenopol a ținut la Iași in sala universității a patra prelegere poporală, tratând despre »Idealismul și materialismul in literatură și artă« — Dl V. Babeș, profesor și director al institutului de bacteriologie din București, a ținut la 22 martie (3 aprilie) o conferință despre sânge și infecțiunea sângelui; la 29 marte (10 aprilie) a vorbit despre turbare; totdeuna in presința unui public numeros. — Dl Isidor Ieșian a ținut la 4 aprilie n. o prelegere publică la Cernăuți, in sala

Societății pentru cultura și literatura română în Bucovina, despre »Norocul.« — *Dl Dionisiu Olinescu*, corespondentul nostru din Cernăuți, a ținut tot acolo la 7 aprilie n. o prelegere publică despre „Atările arheologice din Hlînița.“ — *Dl dr. Emilian Wojucki* a ținut la Cernăuți o prelegere publică, vorbind despre »starea social-etică a femeii din păgânism și creștinism.«

Biserica și școlă. *Alegerea de episcop în Caransebeș* s'a făcut luni; din 55 voturi, archimandritul și vicarul arhiepiscopesc Nicolae Popea a primit 52, protosincelul Ioan Goldiș din Arad 3; astfel dar a fost ales dl Nic. Popea. — *Archimandritul Beniamin Popescu*, doctor în teologie și membru al bisericii române din Macedonia, a trimis 500 lei pentru băeții dela școlile din Macedonia. — *In archidieceasa Sibiu* s'au ales deputați pentru sinod, în locurile vacante, dnii dr. Ioan Moga, Alessiu Olariu, Alesandru Danciu, dr. Ioan Mețian și dr. Petru Span. — *In eparhia Caransebeș* s'au ales pentru sinod, în locurile vacante, dnii: Traian Barzu, dr. Emil Babeș, Coriolan Bredicean, I. Gașpar, dr. Iuliu Olariu, Ioan Nemoian și dr. Aureliu Maniu. — *Dl Andrei Bârsean*, profesor la gimnasiul românesc din Brașov, a fost ales din partea efortiei școlilor conector provisor al școlilor medii gr. or. române de acolo. — *Subreuniunea învățătorilor din districtul Cohalm* va ține adunarea sa generală în 23 și 24 aprilie n. în comuna Ungra, sub presiul dlui Nicolae D. Mircea.

O nouă societate științifică. La Iași s'a înființat o Societate științifică literară; biuroul s'a compus astfel: dl Grigore Cobălcescu președinte; Grigore C. Buțureanu secretar general și Corn. Codrescu casar; ér biourile secțiunilor: pentru partea științifică, președinte dl Eug. Rizu și secretar M. Vlădescu; ér pentru partea literară, președinte A. D. Xenopol și secretar A. B. Brandia.

Dieta a votat proiectul de lege militară, care s'a trimis la casa magnaților, unde asemenea s'a votat, cu majoritate de 97 voturi. Aici a luat cuvântul și Esc. Sa arhiepiscopul și mitropolitul Miron Romanul, exprimându-și dorința ca armata să fie atât de puternică, încât ea să se pôtă susține nu numai în contra primejdiei din orient, ci eventual și în contra Germaniei. Dieta a votat estradarea deputatului Ronhoczky care trase cu revolverul în coridorul dietei asupra unui student. Schimbările ministeriale s'au făcut: ministru de justiție s'a numit Desideriu Szilágyi, de finanțe Wekerle și de comerț cont. Iuliu Szapáry.

Din România. *Ministerul Th. Rosetti* s'a dat dimisiunea, în urma unor nențelegeri în cabinet; crisa a ținut o săptămână și mai bine, în urmă regele a însărcinat pe dl Lascar Catargiu cu compunerea cabinetului. Acesta s'a compus astfel: *președinte și la interne* Catargiu, *justiție* Gherassi, *aldomeniilor* Peucescu, *esterne* Lahovary, *reshoiu* Manu, *culte* Boerescu. — *Dl dr. V. Babeș*, profesor și director la institutul de bacteriologie din București, a fost numit de regele membru al ordinului »Stéua României« în gradul de cavalier. — *Dl Iuliu I. Roșca*, unul dintre colaboratorii noștri dela București, a fost numit asemenea membru al ordinului »Stéua României.« — *Dl Stefan Pop*, fost profesor în Blaș, mai în urmă profesor la școlă de agricultură dela Herestren de lângă București, a fost numit subdirector al acelei școlé. — *O mare serbare de copii* se va da în cuțend la palatul regal din București. Toți copiii cari vor lua parte la această serbare vor fi costumați în costume din secolul al 16. — *Dl Iordache Ionescu* cunoscutul proprietar al restaurantului din strada Covaci în Bu-

curești și unul din cei mai renumiți cultivatori de vinuri indigene, a plecat la Paris pentru a face instalația necesară pavilionului seu dela expoziția universală, pavilion deja construit și menit d'a servi pentru un restaurant cu deservire național.

Cântărirea gândului. »L'Italie« naréză că un fiziologist italian, profesorul Mosso, a admirat nu de mult gândirea seu eugetarea omului. Pe un platan al unei balanțe, făcute anume pentru acesta se aședă capul omului culcat. Platanul, după cum preține experimentatorul, se scobóră seu se redică, după intensitatea gândirii pacientului. După el, totă sfortărea de imaginațiune, face ca o cantitate mai mare de sânge să se urce în cap, prin urmare greutatea lui este mai mare, și din contră. Teoria savantului italian este foarte ingenioasă și interesantă. Și câte service n'ar aduce acesta descoperire!

Necrológe. *Grigoriu Maier*, preot gr. or. la Nocrichiu și fost administrator protopopesc, a încetat din viață la 17/29 martie, în etate de 77 ani. — *Ioan Băila*, veteranul paroc din Valea-lungă de lângă Sibiu, a reposat la 3 aprilie n. în etate de 76 ani, după un serviciu de 50 ani. — *Iuliana Ungur* n. Badescu, soția preotului Gheorge Ungur din Criștelec, a încetat din viață la 5 aprilie. — *Alesandru Tulia*, paroc gr. or. în Câmpuri, în Ardeal, a murit la 3 aprilie, în etate de 32 ani. — *Ioan Lemeny*, proprietar în Iclodul-mare, a murit la 7 aprilie, în etate de 62 ani. — *Cornel Wlad de Seliște*, conducător al cărții funduare în Gödöllő, fiul dlui Aloisiu Wlad de Seliște, jude la tabla reg. în pensiune, a încetat din viață la 5 l. c. în etate de 35 ani.

Pentru dómne tinere.

Stiolele dela lampe se curățeso cu potașă (unsóre de cenușă.) Acesta spélă ori-ce necurățenie. E trebuitor a se limpedi cu apă și a se șterge cu o bucată de postav, în urma potașei.

Curățirea obiectelor de aur și argint se face cu leșie. Spre acest sfêrșit punem apă curată la foc să fiérbă și apoi cernem în ea, prin sită, cenușă. La curățire ne folosim de o perie.

Nu dați vaelor de lapte apă rece, de óre-ce vor da puțin lapte, pe când decă li se dá apă căldicică, vor da mai mult lapte.

Când varul nu vré să se prindă bine pe pãrete, trebuieșce acesta mai întei curățit de praf, apoi se udă cu săpunele (apă cu săpun) ori leșie de cenușă. Acesta atât la partea din lăuntru a pãreților, cât și la cea din afară, cu un cuvânt pretutundinea. Săpunelele și leșia topesc și depãrtéză tóte murdãriile pãreților și varul ori vãpséla se va prinde foarte bine.

Călindarul săptămânei.

Diua sêpt.	Călindarul vechiu	Calind. nou	Sórele
Duminéca Florilor Evang. dela Ioan c. 12.			
Duminécă	2(†) <i>Duminéca Florilor</i>	14 Tiburtius	5 16 6 46
Luni	3 Cuv. Par. Nichita	15 Fürchtegott	5 13 6 48
Mãrți	4 Cuv. Par. Iosif	16 Irina	5 11 6 50
Mercuri	5 SS. Teodot și Agat.	17 Rudolf	5 8 6 52
Joi	6 Par. Eutichie	18 Dionisiu j. v.	5 6 6 53
Vineri	7(†) <i>Vinerea patimilor</i>	19 Hermop	5 4 6 54
Sâmbătă	8 SS. ap. Irod. Ag. și Ruf.	20 Victor	5 3 6 56

Treiluniul januarie-martie s'a încheiat cu nr. trecut, rugăm pe toți aceia a căror abonamente au expirat atunci, să le innoiescă de timpuriu, plătind înainte abonamentul, căci noi numai așa putem susține fôia.